

Minä istuin kultatuolissani, käytävällä, jossa kukaan ei kävellyt. Kaikki neljä raajaani olivat sidottuna tuohon penkkiin, jotten minä, herran tähden, pääsisi kävelemään, sillä sehän minut olisi turmioon syössyt. Korppikotka oli vienyt minulta äänihuulet, syöttänyt ne uuden elämän ansaitseville linnunpoikasilleen, sillä niistä yksikään ei tulisi saamaan aikaan tahallista pahaa, toisin kuin minä, joka vangitsematta luultavasti polttaisi kylät ja myrkyttäisi vedet. Ja niin minä totta vie tekisin! Aloittaisin tuosta riivatun pronssitaulusta, jota tuo avuttoman oloinen palvelija käy silloin tällöin puunaamassa. Kun katson sitä, se antaa minulle takaisin piinaavan katseensa. Näin se osoittaa, etten ole tervetullut edes omaan tuoliini. Vaan mikä sitä pidättelisi! Sillä on kaikki mitä se tarvitsee; rahaa, valtaa, naisia. Minulla ei ollut mitään muuta kuin katkeruus ja nyt ei ole sitäkään. Käytäväni pilvilinnat alkavat pikkuhiljaa pudottaa vettä päälleni, joka siis tarkoittaa sitä, että tänäänkään ei onnistu, ei minulla, eikä edes tuolla kirodulla pronssitaululla, sillä silloin kun sade tulee, se vie kaiken kauneuden mukanaan ja ainoa onneni tuolloin on, ettei tuo riivatun pronssihirviökään saa sitä nähdä. Se olisi totta vie liikaa jopa minullekin. Tuon uljaan seinällä roikkuvan täydellisyyden ainoa heikkous on turistien vierailupäivä, sillä silloin ei saa hänkään mielenrauhaa, kun vahvasti taantuneet siemenen levittäjät käyvät hänen kimppuunsa, tai niin hän sanoo, vaikkakin minä näen, että hän on se, joka käy kimppuun, ja jota turistit juoksevat paniikissa karkuun. Hän ei pese hampaitaan, ei harjaa hiuksiaan, levittää jotain rumaa vihreää mönjää jokaiseen objektiin, joka hänen tielleen sattuu, kyselee tyhmiä, ei suostu teurastamaan sikoja, metsästää kuin mies, kalastaa kuin karhu, ottaa suihin kuin kameleontti, ulvoo kuin susi ja saa kenen tahansa sapsen kiehumaan pelkällä olemuksellaan. Ja sitten hän vielä uskaltaa ihmetellä, mikseivät turistit opi tykkäämään hänestä. En ole koskaan tavannut ketään, joka osaisi yhtä lahjakkaasti huutaa juuri niillä väärillä hetkillä vääriä asioita, tai joka vastaavasti osaisi pitää suunsa kiinni juuri silloin, kun sen ääntä eniten tarvittaisiin. Rehellisen mielipiteeni ilmaisun jälkeen lienee hyvästä ilmoittaa, että tuo pronssinen hirvitys voisi olla myös peilikuvani, mutta vain siinä tapauksessa, jos en olisi joutunut tuon korpin hyökkäyksen kohteeksi. Totisesti, hänessä on niin paljon samaa kuin minussa, ja siksi häntä oikeastaan näin palavasti rakastan. Välitän hänen jokaisesta liikkeestään, jokainen hänen askeleensa on minulle kuin ihkauusi viinipullo, hänen tyhjä katseensa toi minulle tänäkin aamuna auringonvalon, hänen sateensa tuoksu on kuin ruusuinen ristiinnaulitseminen, hänen junttimainen makunsa sopii minulle kuin valettu. Minä en välitä siitä, rakastaako hän minua, sillä tiedän, että hän rakastaa minua sydämensä pohjasta, ja tiedän, etten voi tehdä rakkauteni eteen enää yhtään mitään, sillä hän on asettanut ehdot, hän pyysi minulta kuuta taivaalta, mutta piilotti sen maanpäälliseen helvettiin, hän on kiinni minussa, vaikka minä en olisikaan hänessä, minä odotan, minä odotan, ja olen ennen pitkää taivaassa, jossa koko käytävä muuttuu pronssiksi, jonka keskelle minä jään istumaan kultatuoliini, katselemaan sinua, joka olet tällöin täyttänyt minun olemukseni reunat itselläsi, jonka jälkeen voit hyvillä mielin lähteä pois, viisaana idioottina kävellä käytävän päähän, josta pääsee ulos. Ulkona sinua odottaa autuas taivas, puutarha, jossa sinulle on viljaa, lämpöä ja rakkautta hamaan ikuisuuteen saakka, viisautta ja päivänvaloa ilman valkoisia valheita, tyhjiä lupauksia tai siveellisiä elämänmuotoja. Koska silmissäni ei tänä päivänäkään ole mitään vikaa, pystyin selvästi näkemään, kuinka röykkiöittäin valokuvaaja asteli käytävään. Eräs heistä sanoi: "Miksi tuo mielipuoli lähti pois, eikö hän tiedä, ettei Haadeksen luolasta ole paluuta? Hän ilmeisesti näki sen, mitä me emme näe, hei katsokaa, siinä hän onkin! Hei mielipuoli, eikö sinun tulisi olla Haadeksen luona?" "Olen nykyään vapaa mies", vastasin päättäväisesti. "Vai vapaa! Kattia kanssa, kaltaisesi haahka on pikkutekijä vapauden monimutkaisen labyrintin ratkaisussa. Sinusta ei ollut pitämään edes ainoaa ihailijaasi, tuota pronssista iljetystä, seurassasi. Sinä olet epäonnistunut vaikka missä,

joka on tosin kaltaisillemme välttämätöntä, mutta että vielä annoit tuon kammotuksen valua käsiesi välistä, tai no pikemminkin silmiesi edestä, eihän sinun käsistäsi enää paljoa iloa kenellekään ole. Miten kaltaisesi luopio voisi olla vapaa, kun ei edes aristokraateilta tuo ihme onnistu? Joko pelaat noituuden kanssa, tai sitten olet sekaisin kuin vuoden vetämättä seisonut seinäkello.” Siinä samassa huomasin, että käytävän pinnalle oli valunut kultaista vettä, ja ymmärsin, että tuolini alkoi sulaa kuin jäätelö kesällä. Valokuvaajat seisoivat edessäni hämmennyksestä vapisten useita kymmeniä tunteja, kunnes viimein päätin avata sanaisen arkkuni: “ Enää ei minua mikään mahti maailmassa pysäytä, ei elämä, ei kuolema, ei usko, ei vanhurskaus, ei synti, ei katekismus, ei mikään! Vielä muutama vuosi sitten olin kuin hylätty norppa, mutta nyt kuulen taas keväisen puron hennon solinan korvissani, näen auringon vaaleat muodot silmissäni, ettekä te, typerät paparazzit, voi tehdä asialle yhtikäs mitään, sillä minä olen vapaa!” Pian myös käytävän mustavalkoiset seinämaalaukset alkoivat sulaa, ja niiden takaa paljastui lakeus, johon kääriydyin, haapapuiden havina, josta tein itselleni leposijan, viinirypäleiden aromikkuus maistui suussani kuin olisin nousuhumalassa, vaikka tosiasiaassa minä olin, mutta humalani syyt olivat monimutkaisemmat, päihdyin suurista vahvoista tunteista ja arvoista, vieteistä, joista en ollut tiennyt mitään, terveydestä, joka kosiskeli minua nyt aivan uudenlaisessa valossa, kaikki ne tuoksut, kaikki ne kuvat, kaikki ne äänet, mutta ennen kaikkea; kaikki ne tunteet! Tätä puhtautta ei minulta voi riistää edes se madonsyömä pronssiastalo, josta niin pitkään liikaa huolehdin, murehdin kuin vastasyntyneen vanhempi lapsensa ruoan ja huomion tarpeesta, kaikki aivan turhaan, sillä elämäni on täällä, kasvoni, todistukseni, ovat täällä, villeys, viini ja savu virtaavat päänkuoreni sisään, enkä minä ole se, joka niitä aikoo estää! Sillä minä tiedän, että tämä on ainoa muutos, jonka tarvitsisin sillä tämä kaikki on vain kuvitelmaa, viihdettä sielulleni, jotten vaipuisi synkkään luolaani, pelkäämään pronssista taulua, joka syö minusta kaiken, ankeuttaa kuin syysmyrsky katkeran katseeni, sillä se on välinpitämätön. Välinpitämätön minua, sinua, heitä ja noita kohtaan, sillä se, jos jokin tuhoaa rakkauden ja kaiken sen hurmion, joka syttyy liekkiin kun lopettaa ajattelemasta aina vain uudelleen ja uudelleen sitä, miksi aurinko paistaa, miksen minä paista, joko voin lopettaa typerän retkeni, matkustanko väärään paikkaan tai muuta yhtä typerää. Tuon pronssisen epäjumalan rakkaus on pelkkää välinpitämättömyyttä, tuskallista odottamista, epätietoisuutta, loputonta kujanjuoksua, tyhjiä yökerhoja, vihan ja rakkauden välille tehty rauha, joka ei tee ketään autuaaksi. Ja olenko minä edes oikeassa, sitä en voi vanhoa, en muutenkaan pidä vannomisesta, sillä se karkottaa perunkirjoittajat ja pelottaa pimeillä kujilla vastaan tulevat vaeltajat takaisin helppoon valoon, valtatieta takaapäin rakastelevalle pyörätielle, jossa kaikki on selvää ja tietoista, missään ei näy hullun tietoista kiimaa, sillä hullu on kastroitu. Hullu on jumala ja jumala on valo, siinä missä minä olen palava pensas. Hullu tietää kaiken, mistä meillä ei ole aavistustakaan, hänen seurassaan on ikuinen auringonnousu, sillä hän suutelee onnea siellä, missä onni on. Hän on pulassa ja minä olen hän.